

МИХАЕЛ БАР-ЗОАР и НИСИМ МИШАЛ

НЯМА НЕВЪЗМОЖНА МИСИЯ

Мисии, в които Специалните части на Израел предизвикват смъртта

enthusiast

От авторите на **МОСАД**

Тази книга е осъществена по идея на
г-н Яков Джераси.

Michael Bar-Zohar and Nissim Mishal

No Mission Is Impossible
The Death-Defying Missions of the Israeli Special Forces

Copyright © 2015 by Michael Bar-Zohar and Nissim Mishal

Михаел Бар-Зоар
Нисим Мишал

НЯМА НЕВЪЗМОЖНА МИСИЯ
Мисии, в които Специалните части на Израел предизвикват смъртта

© Сашка Георгиева, преводач, 2018
© Тони Ганчев, художник, 2018
© „Алто комюникейшънс енд пбблишинг“ ООД, 2018
© Enthusiast
An Imprint of Alto Communications & Publishing Ltd.

ISBN 978-619-164-266-3

Михаел Бар-Зоар и Нисим Мишал

НЯМА НЕВЪЗМОЖНА МИСИЯ

Мисии, в които Специалните части на Израел предизвикват смъртта

Превод от английски
Сашка Георгиева

enthusiast

2018

Съдържание

Предговор. Две битки	7
НЯМА НЕВЪЗМОЖНА МИСИЯ	11
Глава 1. Ентебе, 1976 г.	15
ПЪРВА ЧАСТ. КАК ЗАПОЧНА ВСИЧКО	37
Глава 2. Да спасим Йерусалим, 1948 г.	39
Глава 3. „Черна стрела“, 1955 г.	46
ВТОРА ЧАСТ. СИНАЙСКАТА КАМПАНИЯ	53
Глава 4. „Свалете този самолет“, 1956 г.	55
Глава 5. „Кадеш“, 1956 г.	64
ТРЕТА ЧАСТ. ШЕСТДНЕВНАТА ВОЙНА	75
Глава 6. „На живот и смърт“, операция „Фокус“, 1967 г.	77
Глава 7. „Храмовият хълм е в наши ръце!“, 1967 г.	86
ЧЕТВЪРТА ЧАСТ. ВОЙНАТА НА ИЗТОЩЕНИЕ	95
Глава 8. „Чувствах, че се задушavam“: Рейдът на Зеления остров, 1969 г.	97
Глава 9. Френският министър на отбраната: „Бомбардирайте израелците!“, 1969 г.	104
Глава 10. „Защо да бомбардираме, ако можем да вземем?“, 1969 г.	112
Глава 11. „Врагът говори руски!“, 1970 г.	119
Глава 12. Бели ангели на стълбата на Яков, 1972 г.	125
Глава 13. „Стоп! Спри! Горещете!“, 1972 г.	138
Глава 14. Тази дама носи само неприятности, 1973 г.	145
ПЕТА ЧАСТ. ВОЙНАТА „ЙОМ КИПУР“	157
Глава 15. Смелчаците акостира в Африка, 1973 г.	159
Глава 16. „Командирът убит... заместник-командирът убит... вторият заместник-командир“, 1973 г.	169

Глава 17. „Виждам Тивериадското езеро!“, 1973 г.	178
Глава 18. Очите на нацията, 1973 г.	188
ШЕСТА ЧАСТ. ЯДРЕНАТА ОПАСНОСТ	193
Глава 19. „Опера“ в Багдад и „Аризона“ в Сирия, 1981 и 2007 г.	195
СЕДМА ЧАСТ. ЛИВАНСКАТА ВОЙНА	205
Глава 20. „Имаха ли картечници?“, 1982 г.	207
Глава 21. „Беше голям концерт с много инструменти“, 1982 г.	214
ОСМА ЧАСТ. БОРБА СРЕЩУ ТЕРОРИЗМА	219
Глава 22. „Прати ни Абу Джихад“, 1988 г.	221
Глава 23. „Къде е корабът?“, 2002 г.	229
Глава 24. Ден на възпоминание на жертвите на Холокоста в стария град на Наблус, 2002 г.	238
Глава 25. Газа – история без край: 2008, 2012, 2014 г.	245
ЕПИЛОГ. ИЗГУБЕНОТО ПЛЕМЕ СЕ ЗАВРЪЩА	261
Глава 26. От сърцето на Африка до Йерусалим: операция „Мойсей“ (1984 г.) и операция „Соломон“ (1991 г.)	263
КРАТКИ БИОГРАФИИ	271
БЛАГОДАРНОСТИ	277
ПОКАЗАЛЕЦ	279

Прегговор

Две битки

От Войната за независимост на Израел израелската армия води непрекъснато две битки, които нямат край. Едната е битката по фронтовете срещу враговете на Израел, които никога не отстъпват, а другата е вътрешна битка – стремежът да се създадат и да се прилагат етични и хуманни принципи, каквито никоя друга армия не спазва.

Битката с враговете на Израел е била и ще бъде неравна. През 1948 г. – годината, в която е създадена еврейската държава, нейното население наброява 650 хиляди души, които трябва да се възправят срещу агресията на пет арабски нации, чийто брой възлиза на повече от 30 милиона. През 2015 г., когато населението на Израел се е увеличило на 8 милиона, от които 80% евреи и 20% израелски араби, които не служат в армията, населението на околните държави е 140 милиона и разликата продължава да расте. От тази сметка трябва да извадим Египет и Йордания, които са подписали мирни договори с Израел, но пък към вражеския лагер се е присъединила друга страшна сила – 75-милионният Иран, чиито фанатизирани ислямистки водачи са се заклели да изтрият Израел от географската карта било то с конвенционални, или с неконвенционални оръжия.

Затова Израелските отбранителни сили (ИОС) са принудени да създават военни техники, които да компенсират тревожната разлика в числеността на израелската и на арабските армии. Това се постига с въоръжаване на войските с най-модерните и усъвършенствани оръжия, много от които създадени и произвеждани в Израел; с разработване на военна стратегия, която предвижда съсредоточаване на основните усилия на един фронт и ограничаване действията на други два фронта само за задържане на врага; с изграждане на могъщи военновъздушни сили и отлично разузнаване, както и със създаване на няколко отряда специални части, състоящи се от силно мотивирани доброволци, които се стремят към физическо и духовно усъвършенстване, преминават през високотелна подготовка и най-вече търсят

вдъхновение в планирането на изобретателни, изненадващи врага, операции, които удрят в най-уязвимото място и в най-неочаквания момент и по този начин създават условия малък брой войници да осъществяват мисии, за които обичайно биха били необходими цели роти и батальони. По този начин бяха създадени Отряд 101, парашутистите; отрядът със специално предназначение „Сайерет маткал“, „Шайетет 13“ (Флотилия 13), „Сайерет Шалдаг“ (Отряд „Синьо рибарче“), Дувдеван, Шимшон, Маглан; спецотрядите към всяка бригада на Израелските отбранителни сили и др. Опитът и тактиките на тези елитни части по-късно са възприети от основните войскови части на армията. „Не можахме да ви се противопоставим – признава един пленен египетски генерал след Шестдневната война. – Вие сте армия от командоси!“

Битката за етично поведение по време на война и в мир се основава на морален кодекс, създаден в нелегалната организация „Хагана“, която е действала още преди появата на Държавата Израел. „Хагана“ изковава идеята за „чистото оръжие“, която означава войните да не цапат оръжията си, като нараняват цивилни, жени, деца или невъоръжени вражески войници. Неколцина войници от ИОС са били давани под съд за нарушаване на това правило. Известно съдебно постановление говори за „черен флаг“, който се развява над всяка военна заповед, пренебрегваща закона; войниците трябва да се противопоставят на такава заповед, а не да я изпълняват. ИОС налагат спазването на това правило и всички нарушения, включително и някои случаи от последния сблъсък с палестинците в Газа, стигат до съд.

ИОС се стремят да защитават цивилните, независимо дали са израелци, или принадлежат към враждебна страна. Друг принцип, родил се в огъня на Войната за независимост, изисква никога да не се изоставя на вражеска територия ранен или загубил се войник, а да се спаси на всяка цена. Спасяването на евреи и израелци, изпаднали в беда в чужбина, също се превръща в основополагащ принцип, независимо дали става дума за заложници на терористи – като случая в Ентебе (1976 г.), или за цяла общност в опасност като етиопските евреи през 1981 и 1991 г.

Друга отличителна черта на порядките в израелската армия е изразът „След мен!“. Офицерите, предвождащи бойни отряди, не само трябва да инструктират и обучават мъжете и жените под тяхно командване, те трябва винаги да влизат първи в бой с врага, да се хвърлят напред преди своите войници, давайки им личен пример за смелост и преданост. „След мен!“ става бойният вик на израелската армия и обяснява големия брой на офицерите сред жертвите, дадени от ИОС.

Съвкупността от моралните ценности, силната мотивация, специалното обучение и необичайната стратегия на Израелските отбранителни сили създават войника, за когото няма невъзможна мисия.

НЯМА НЕВЪЗМОЖНА МИСИЯ

На 6 октомври 1973 г., на празника Йом Кипур (еврейския Ден на изкуплението), Сирия и Египет предприемат изненадваща атака срещу Израел, като едновременно нахлуват в Голанските възвишения на север и в Синайския полуостров на юг. След няколко болезнени загуби Израел разгромява враговете си, но заплаща висока цена. Три години след войната „Йом Кипур“ Израел все още ближе раните си, след като е загубил 2700 войници и голяма част от своята възпираща защитна мощ. Голда Меир подава оставка като министър-председател и е заменена от Ицхак Рабин; Моше Даян напуска поста министър на отбраната и на негово място идва Шимон Перес. Рабин и Перес не изпитват нито доверие, нито симпатия един към друг, но трябва да работят заедно, за да се справят с безспирните атаки, организирани от терористични групи срещу Израел.

Глава 1

Ентебе, 1976 г.

На 27 юни 1976 г. германска двойка се качва на самолет на „Ер Франс“ в Атина. Мъжът и жената тихо заемат местата си в първа класа и всеки от тях напъхва обемистия си ръчен багаж под седалката пред себе си. Мъжът е слабичък, с кестенява коса и брада, които ограждат възкръгло лице със сини очи като мъниста и с мустаци, увиснали около острата му брадичка. Очевидно уморен, той се обляга назад и притваря очи. Жената до него, облечена в летен костюм с панталони, е висока, руса, с хубавичко лице, леко загрошено от изпъкналата напред челюст.

Полет 139 на „Еърбъс“ А300 от Тел Авив за Париж с кратък престой в Атина превозва 246 пътници, от които 105 евреи и израелци, и 12 души екипаж. По време на престоя в Атина се качват още хора. Пътниците от Тел Авив поглеждат с безразличие двамата мургави мъже в тъмни костюми, които усмихната руса стюардеса завежда до местата им в икономична класа.

В 12,35 ч., петнайсет минути след като самолетът излита от Атина, двамата германци отварят чантите си. Мъжът изважда голяма весело оцветена кутия за бонбони и отваря тенекения ѝ капак. Жената измъква бутилка шампанско и започва да я върти в ръцете си. Внезапно мъжът изважда миниатюрен автоматичен пистолет от кутията за бонбони и скача на крака. Стрелва се към пилотската кабина и насочва оръжието срещу пилотите. В същото време жената развинтва дъното на бутилката, в която са скрити пистолет и две гранати.

„Горе ръцете! – извиква тя към пътниците в първа класа. – Не мърдайте от местата си!“

Същите викове се разнасят и в икономичната класа, където двамата мургави мъже също са скочили от местата си и размахвайки автоматични пистолети, с лекота подчиняват на волята си останалите пътници. Възбуденият глас на германеца похитител загърмява във високоговорителите. Той обявява на отчетлив английски, че е новият капитан на самолета, и се представя

като Базил Кубаиси, командир на „Специалния отряд на Ивицата Газа Че Гевара“, който бил част от Народния фронт за освобождение на Палестина.

Паника залива салоните с пътници. Отвсякъде се чуват викове от страх или от гняв, плач и стенания. Ужасените пасажери осъзнават, че са похитени и са в ръцете на терористи. „Новият капитан“ и неговите хора заповядват на пътниците да хвърлят на пътеката между седалките всички оръжия, с които разполагат. Някои оставят на пътеката джобни ножчета. Веднага след това похитителите подлагат мъжете на щателно претърсване. В това време самолетът прави завой и поема на юг.

В Йерусалим, по време на заседание на кабинета, Шимон Перес незабелязано получава бележка. Петдесет и три годишният министър е бил в миналото всеотдаен помощник на Давид Бен Гурион; на Перес се приписва заслугата за установяване на съюз между Израел и Франция през 1956 г. и за осъществяване на една „невъзможна мисия“ – построяването на таен ядрен реактор недалеч от южния град Димона.

**Михаел Бар-Зоар
и Нисим Мишал**

НЯМА НЕВЪЗМОЖНА МИСИЯ

**Мисии, в които Специалните части на Израел
предизвикват смъртта**

Превод *Сашка Георгиева*
Редактор *Марта Владова*
Коректор *Станка Митрополитска*
Художник на корицата *Тони Ганчев*
Предпечат *Анна Георгиева*

Американска. Първо издание
Формат 16/70x100. Печатни коли 18

ISBN 978-619-164-266-3

Издава enthusiast

Запазена марка на „Алто комюникейшънс енд пбблишинг“ ООД

София, ул. „Кракра“ № 20
тел.: 02/943 87 16
e-mail: office@enthusiast.bg

Книгите на „Ентусиаст“ може да закупите с отстъпка
от www.bookstore.enthusiast.bg

Печат „АЛИАНС ПРИНТ“

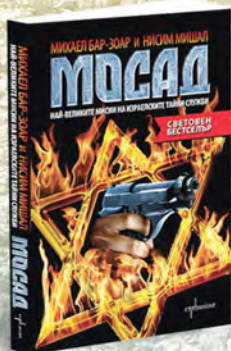
МИХАЕЛ БАР-ЗОАР и НИСИМ МИШАЛ

НЯМА НЕВЪЗМОЖНА МИСИЯ

„Мосад. Най-великите мисии на израелските тайни служби“ на Михаел Бар-Зоар и Нисим Мишал даде живот на завладяващите легендарни мисии на разузнавателната агенция на Израел и по неповторим начин разказа на читателите за опасните операции и храбрите разузнавачи, които рискуват всичко, за да изпълнят задачите си.

Сега с „**Няма невъзможна мисия**“ авторите се завръщат с изключително интересни и динамични разкази за трийсет от най-смелите мисии на Израелските специални части. Бар-Зоар и Мишал предават с впечатляващи подробности важни битки, рейдове във вражеска територия и смъртоносни специални мисии и в същото време докосват сърцата на читателите с лични истории на войници и командири, в които разкриват техните надежди и страхове. Често това са разкази за победи, но понякога и за големи провали, на фона на които се говори за живота и постиженията на някои от най-видните личности в Израел: Моше Даян, Ариел Шарон, братята Нетаняху, Ехуд Барак и Авигдор Каалани. Авторите проследяват живота на Шарон от близката му среща със смъртта в битката при Латрун през 1948 г. до прекосяването на Суец през 1973 г.; вървят с Ехуд Барак, маскиран като жена, по улиците на Бейрут през 1973 г., когато той е начело на командосите при поредната геройска мисия, а после са с него и през 1999 г., когато е избран за министър-председател. Освен подробности за впечатляващите крайно рисковани мисии всяка глава съдържа и интервюта с ключов участник във въпросната операция. Сред интервюираните са някои от най-важните фигури в израелската политика. Разказът в книгата е подкрепен с впечатляващи снимки, много от които се публикуват за първи път.

„Няма невъзможна мисия“ е не само увлекателна, но и образователна книга, която ще помогне на всеки изкушен от темата за Близкия изток да разбере как тези важни събития са се отразили върху развитието на Израел и на света като цяло.

www.entusiast.bg

9

786191

642663

Цена 18.00 лв.